

OZVENY
MEDZI
KAMEŇMI

OZVENY
MĚDZI
KAMENŇMI

JAIME JO WRIGHTOVÁ

i527.net
vydavatelstvo

Copyright © 2019 by Jaime Sundsmo

Originally published in English under the title *Echoes among the Stones*
by Bethany House Publishers, a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená do vyhľadávacieho systému alebo prenášaná v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom – napríklad elektronicky, kopírovaním, nahrávaním. Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Citáty zo Svätého písma: *Biblia, slovenský ekumenický preklad*.
Banská Bystrica: Slovenská biblická spoločnosť, 2008.

Slovenské vydanie:
Copyright © i527.net, s.r.o., 2020
www.i527.net

ISBN 978-80-89822-49-2

*Starej mame Lole...
Naučila si ma, že mám byť silná,
že mám prijať smútok
a spomínať na svojich milovaných
s očami zdvihnutými v nádeji.
Navždy budem počuť Tvoj hlas.
Ozýva sa mi v srdci každucký deň.*

1. KAPITOLA

Imogene Graysonová

MILL CREEK, WISCONSIN

JÚL 1946

Keď pri východe slnka obiehala na ceste dlhoročného suseda Olivera Schneidera, mala mu venovať väčšiu pozornosť. Ona si vykračovala energickým tempom, akoby kamsi meškala, on sa s rukami vo vreckách montérok na traky zapnutých na chudých, no mocných pleciach prechádzal po cestičke. Veď predsa spolu vyrástli – hoci boli skôr známi než priatelia – a Oliver len zriedka prehovoril, ak nemal čo povedať. Imogene sa síce pristavila, aby mu slušne zaželala dobré ráno, no jeho slová si nevzala k srdcu, hoci to asi mala spraviť.

Oliver sa na ňu odovzdane usmial. Odkedy sa vrátil zo zámoria, obyvatelia Mill Creeku si na jeho smutný úsmev, pri ktorom sa mu v očiach zračili duchovia minulosti, navykli.

„Na úsvite červené zore,“ zacitoval, *„námorník, maj sa na pozore. Červené zore v noci, námorník radosť v srdci.“*

Oliver stisol pery a nadvihol obočie, akoby sa chcel mlčky ospravedlniť za nadchádzajúcu búrku. Bol v armáde a tá ho

zaviedla na druhú stranu Pacifiku. Zažil vojnu na vlastnej koži. Vedel, či je porekadlo pravdivé alebo nie.

Imogene ho mala počúvať. Namiesto toho mu venovala bezočivý úsmev a skrivila plné pery. „Och, Ollie. Vieš predsa, že nič nie je také červené ako moje pery. Sú ako jabĺčka, ba dokonca ich môžeš aj pobozkať, ak by si chcel. A pred mojím príchodom veru ešte nikdy nikto varovanie neposielal!“

Vrhla pohľad na nebo. Ranné lúče slnka žiarili sýtymi odtieňmi červenej a oranžovej. Tenká čiara oblakov svietila na ružovo a ligotala sa. Nad lánmi kukurice, siahajúcej po kolená, sa ako ohromný karmínový maskot farmárov dvíhala stodola Schneiderovcov.

Červená bola farbou krásy. Radosti. Očakávania a vzrušenia domova.

V to ráno mala cestou do práce Olivera Schneidera počúvať. Lenže nepočúvala. Deň prešiel bez výnimočných udalostí. Imogene sa vrátila domov na večeru, aby si vychutnala dokonalý pokojný večer na prednej verande s knihou v ruke za mučania kráv a cupotu mačiek po príjazdovej ceste.

Na konci dňa ju však čakal začiatok novej vojny. Osobnejšej. Tentoraz sa vojna rozhodla, že príde na návštevu k nej domov. Na miesto, ktoré by malo byť chránené, posvätné, *bezpečné*.

Okolo nej sa tlačili ľudia. Keď sa Imogene tackala okolo nich, vnímala ich ako šmuhy a siluety. Dýchala plytko, ale nádychy jej zneli v ušiach ako dutá ozvena a prehlušovali autoritatívne hlasy. Pretisla sa cez vchodové dvere domu a vyšla na prednú verandu. Do oka jej padla železná škrabka na topánky v tvare cvrčka, položená vedľa rohožky. Štetiny mala špinavé od hlíny. Hazel cvrčka milovala. Vravievala, že je síce „*neviditeľný, ale plní svoj účel*“.

Imogene sa potkýnala dolu schodmi vedúcimi z verandy. Zastala na dvore. Šaty s koketnou mašľou na páse sa jej vlnili okolo lýtok. Sklonila hlavu a civela si na ruky. Mala ich otočené dľaňami k oblohe a ohýbala prsty, akoby v nich držala vzduch.

„*Na úsvite červené zore...*“

Imogene sa sústredila na svoje ruky.

„*Námorník, maj sa na pozore...*“

Prichádzala búrka. Vlastne už *prišla*. Imogeninu pokožku poškvrnili šarlátová a navždy zmenila jej pohľad na červenú farbu.

Bola to Hazelina krv.

Krv jej sestry.

Áno. V to ráno mala počúvať vojnu ustatého vojaka. Vedel, čo značí červená farba. Teraz tomu už rozumela aj Imogene.

Červená bola farbou smrti.

2. KAPITOLA

Aggie Dunkirková

MILL CREEK, WISCONSIN
SÚČASNOSŤ

Bolo dokonalou iróniou, že Aggie znovu stála nad otvoreným hrobom presne dva roky po tom, ako ju hrob jej matky volal, aby sa k nej pridala. Priepasť v zemi pohltila posledné fyzické pozostatky ženy, ktorá Aggie Dunkirkovú vychovávala, aby bola nebojácna a odvážna – aby sa výzve pozrela do očí a pomodlila sa, nech jej Boh dodá silu. V deň, keď jej matku pochovali, však nič z toho nepomáhalo.

Dokonca aj dážd' predstavoval dvojsečnú zbraň. Vo svieži jesenný deň ako tento vedel byť povzbudivý a príjemný, inokedy sa však mohol stať predzvesťou skazy. Búrkou. Hurikánom. Alebo ako v prípade tohto cintorína – záplavou.

„Tomuto radu hovorím pätnástkový, podľa toho hlavolamu pätnástka.“ Keď pán Richardson pristihol Aggie pri pokuse zakryť zmätený smiech nad jeho prezývkou, zhrbené plecia vo vlne-
nom svetri sa mu o kúsok nadvihli. Rukou mávol k pôde naokolo. „No nie? Pozrite naň. Keď títo ľudia kedysi dávno ešte dýchali,

všetko, čo ich miatlo, prirovnávali k pätnástke. Povedal by som, že ani my od toho teraz nemáme ďaleko.“

Nie, veru nemajú. Aggie prestúpila v premočenej tráve – ani náhodou nie naposledy – a nadávala si, že si obula červené lodičky, ktoré prechádzali mokrou pôdou ako nôž maslom.

„Dofrasa.“ Hnedá mokasína pána Richardsona dopadla kúsok od prevráteneho náhrobného kameňa, napoly zahrabaného v blate. Strčil doň špičkou topánky. S úctou. Jemne. Ale aj s trochou rezignácie. „Pred dažďom sme sa pokúšali zmapovať hroby v tejto časti. Po záplavách spred dvoch týždňov však väčšina z nich skončila pod vodou. Odkiaľ sme mali vedieť, že cintorín leží na záplavovom území? A koľké domy majú vodu v pivniciach! Lenže žiadne povodňové poistenie. Do našich končín sa vraj privalila storočná voda.“

Aggie si vytiahla opäť z trávy a pokúsila sa presunúť. Úzka sukňa jej bránila v pohybe a jej červené sako šité na mieru bolo pravdepodobne jediným jasným bodom vo viktoriánskej časti cintorína v Mill Creeku. Potlačila povzdych. Nenávidela cintoríny. Nenávidela smrť. Nenávidela sklúčenú náladu a bezfarebnosť, čo sa zvyčajne na takýchto miestach usádzali. No aj tak sa tu ocitla.

V kariére stratila pôdu pod nohami – a to nemyslela ako nárážku na záplavy okolo seba – a okolnosti ju dotlačili na miesto, ktorému sa vyhýbala. Do rodného mesta svojej starej matky. K staršej s jej hlúpymi stredozápadnými vrtochmi, malicherným jazykom a excentrickými nápadmi.

„No čo, dáte sa na to?“ Pán Richardson sa otočil a nasiaknutá zem pod nohami mu okolo podrážok vytvárala čvachtajúce hnedé bubliny.

Aggie sa usilovala nerobiť grimasy a netváriť sa, že je pre cintorín v Mill Creeku pridobrá. Och, lenže ona bola. Naozaj, *skutočne* bola!

„Odkiaľživa som mala rada výzvy.“ Aggie rýchlo prikývla a prehodila si cez plece dorovna zastrihnuté dlhé čierne vlasy. Veru tak. Výzvy. Napríklad predaj luxusného domu v chicagskej

štvrť Lincoln Park. Štvrť Lincoln Park napodiv vznikla ako cintorín pre pacientov s kiahňami a choleroou, ktorých stiahli chápadlá smrti. Vo chvíli, keď nedokázala zabezpečiť, aby mali jej podriadení obnovené licencie, to tiež znamenalo smrť jej kariéry realitnej makléřky. Výpoveď za *vlastnú* chybu by bola jedna vec, ale dostať padáka za nesplnenú povinnosť svojich *podriadených*... V tom spočívala zákernosť riadenia – v konečnom dôsledku za to mohla ona.

„Výborne.“ Pokývanie hlavou a chrapľavý hlas pána Richardsona vytrhli Aggie z myšlienok. Starec mávol rukou na rozbahnenú zem, prevrátené náhrobné kamene a hrobové miesta, kde odplavilo pôdu a odhalilo staré drevené debnenie a okraje rakiev. Boli v nich uložené pozostatky ľudí, ktorí zomreli skôr, ako sa vôbec začalo dvadsiate, nieto ešte dvadsiate prvé storočie.

„A ako sa bude oficiálne volať moja pozícia?“ odvážila sa spýtať Aggie.

Prišla sem ešte predtým, ako navštívila starkú. Až potom sa postaví tvárou v tvár deväťdesiatdvaročnej tigrici v zaprášenom, staromódnom dome. Musí si zabezpečiť zamestnanie, vyriešiť finančnú situáciu, to bola teraz priorita. Lenže zháňať v Mill Creeku prácu bolo ako hľadať jedlo v odpadkovom koši. Mala na výber medzi cintorínom a pozíciou čašníčky.

„Budete sekretárkou na cintoríne,“ vyštekol pán Richardson. Ovisnuté líca sa mu pri tom nadvihli v slabom úsmeve a na tvár nasadil vševediaci výraz. „My si tu na nóbl tituly nepotrpíme. Ste sekretárka a hotovo. Môžete pracovať v malej kancelárii v západnom kúte cintorína. Len nedávno sme tam zaviedli bezdrôtový internet.“

Aggie sa prinútila k úsmevu.

Pán Richardson pokynul k asfaltovej ceste križujúcej cintorín. „Vráťme sa. Nemáme dôvod postávať pri pätnástkovom rade. Tí nám nikam neutečú, teda aspoň zatiaľ. Pánabeka, veru nebude ľahké zistiť, kto je kto a čo je čo. Pekne vytiahnete záznamy a staré mapy. Dám vás dokopy s archeológom, ktorý vám so všetkým pomôže.“

„S archeológom?“

Ak budú vážne vyhrabávať rakvy, oprašovať ich štetcami a zisťovať, kto v ktorom hrobe leží, Aggie bude musieť ešte raz zvážiť prácu servírky.

„Veru tak. Jeden z členov cintorínskej rady dostal náramný nápad, že sem treba zavolať archeológa s *odbornými znalosťami*.“ Pán Richardson tie slová vyplul, akoby si myslel, že archeológovia vedia o mŕtvych ľuďoch menej ako on.

„Chápem,“ odpovedala Aggie stručne. Radšej bude hovoriť čo najmenej. Na dlažbe jej zaklopkali lodičky a ona na ne vrhla krátky pohľad. Mala ich úplne celé od blata. Aggie na okamih zavrela oči a snažila sa pozbierať.

Prišla o lukratívnu kariéru a skončila tu – bude identifikovať a mapovať hroby na cintoríne. Na celej situácii však bolo najzvláštnejšie to, že na túto prácu vlastne ani nemala kvalifikáciu. Lenže to by sa o ňu najprv musel niekto zaujímať. A presne to bolo pre jej život typické, no nie?

Nikto živý sa o ňu nezaujímal.

Aggie si už zvykla.

Bolo to tak, odkedy jej zomrela mama.

Aggie musela pozbierať všetku odvalu, aby dokázala zaklopať na dvere domu svojej starej matky. Prešlo osem rokov. Osem. Keď videla starkú naposledy, mala sladko nevinných dvadsaťštyri rokov. Obchodnú fakultu skončila len dva roky predtým, ale v tom čase už mala stabilné zamestnanie v realitnej spoločnosti s dobrou povestou a bola pripravená dobyť svet obytných a možno napokon aj komerčných nehnuteľností. Zdalo sa jej, že život drží pevne v rukách. Lenže starká toľko kritizovala jej sny, až o sebe Aggie začala pochybovať. Ušla preč a vzdialenosť sa napokon premenila na trvalé odlúčenie.

Chápala, prečo sa ľudia rozvádajú. Lebo potrebovali zo života vymazať negatívne hlasy. Iste, stará matka bola ktosi úplne iný ako manžel, ale aj tak. Čisto teoreticky sa Aggie toto prirovnanie

pozdávalo. Cítila sa, akoby sa znovu vracala pod starý, odporný vplyv, pre ktorý sa cítila maličká a bezvýznamná. Nie. Hlúpa a podradná. Návrat k starkej jej pripadal ako návrat k dávne mu bývalému, s ktorým mala ešte stále akési väzby – nepríjemný, nežiaduci, avšak vzhľadom na okolnosti nevyhnutný.

Aggie natiahla ruku a chystala sa zaklopať na zelené vchodové dvere. Vrhla pohľad na strechu portika. Malý trojuholníkový prístrešok vyzeral ešte menší, lebo sa nad ním týčili dve poschodia starého členitého viktoriánskeho domu s vikiermi.

V jej budúcnosti sa črtalo mapovanie hrobov a opatrovanie starej matky. Dala by čokoľvek – *čokol'vek* –, aby sa mohla ešte raz porozprávať s mamou.

Starká mi poslala list, mami. Vraj si zlomila stehennú kosť a potrebuje pomoc. Nechcem k nej ísť. Skúšala som volať otcovi, ale ten je teraz v Nemecku s tmavovlasou manželkou číslo štyri. Aj tak viem, čo by mi povedal – že starká nie je jeho matka.

Aggie si vedela predstaviť maminu odpoveď. Nežnú. Pokojnú. Vyrovanú.

Ved' ona nebhryzie, Aggie. Iba šteká. Musíš ju ľúbiť. Ako ja.

A mama ju veru ľúbila. Milovala starkú každou bunkou svojej bytosti. Aggie sa síce od starkej pred ôsmimi rokmi odlúčila, ale mama nie. Potom jej však zistili rakovinu prsníka. Krátko nato si prešla toľkým ožarovaním a chemoterapiou, že by bol zázrak, ak by išla starkú pozrieť, nieto ešte prežila ďalší mesiac. A ona neprežila. Zomrela a nechala Aggie samotnú, aby si pozbierala kúsky roztriešteného srdca a odložila ich na miesto, kde ich môže neskôr pozliepať dohromady.

Otec bol neustále preč. Mama zomrela. Stará matka mala svoje vrtochy.

Jej rodostrom bol na zaplakanie, ale Aggie slzy neronila. Ani jedinú. Ani raz.

Aggie silno zaklopala hánkami na dvere.

„Mám aj zvonček, vieš?“

Za Aggie sa ozval hlas roztrasený starobou a ona sa zvrtila na zablatených podpätkoch. Spoza rohu starého domu sa vynorila

drobná zhrbená postava starkej. K zadným nohám chodúľky mala pripevnené tenisové loptičky, preto ju musela nadvihnúť, aby prešla po tráve. Nohavice námorníckej modrej mala zažehlené na puky a kvietkovaná blúzka zvýrazňovala jej živé zelené oči.

„Nevidela som ho,“ odvetila Aggie chabo. Parádny spôsob, ako po ôsmich rokoch pozdraviť vlastnú starú matku! Keď si všimla, že starká bezpochyby nemá zlomenú stehennú kosť, nedokázala si pomôcť a pocítila na jazyku trpkú pachuť. Podľa všetkého bola povinnosť prísť starkej na pomoc „falošná“. Starká by ju tak určite nazvala.

Starká mala tvár jemnú ako papier, zapýrené líca jej lemovali vrásky a líčne kosti naznačovali dávnu krásu. Naondulované a upravené sivé kučery jej padali na čelo. V deväťdesiatich dvoch rokoch bola starká dokonalá a veľmi dobre to vedela.

Stará žena potľapkala okuliare, ktoré jej viseli na krku na zlatej retiazke. „Zistila som, že keď chceš vidieť veci, ako napríklad zvonček, celkom dobre ti poslúžia okuliare,“ zavtipkovala a mávla prstom k zvončeku, ktorý si Aggie nevšimla. „Ale to je jedno. Už bolo načase, aby si ma prišla pozrieť. Pod' dnu.“

Aggie sa starej žene s chodúľkou uhla a starká sa prešuchtala okolo nej. Mladá žena v zmätenom úžase sledovala, ako sa starká natiahla a otvorila predné dvere. Keď vchádzala dnu, cez plece vrhla na Aggie pohľad.

„Opustila si sa, Agnes. Musíme ťa dať do poriadku.“

Vitaj doma, povzdychla si Aggie v duchu. V tej chvíli hlboko vo vnútri začula mamin hlas.

Naozaj si prišla domov, Aggie, miláčik. Nikto iný ti už nezostal.

Tieto slová Aggie nikdy nechcela počuť, nieto ešte priznať, že sú pravdivé. Nechcela, aby zostala len ona so starkou a museli sa spoločne prebijať životom. Nemali nič spoločné. Absolútne nič. Jedine mŕtvu rodinu, otca a zaťa, ktorý radšej ušiel, a kritické pohľady, ktorými si navzájom dávali najavo, že sa jedna druhej nezdajú vyhovujúce.

Aggie za sebou zavrela dvere a kráčala za starou mamou cez prítomie haly do prednej izby s polohovacím kreslom, televíziou

a so stolíkom. Na ňom ležala pohodená škatuľa s vreckovkami, klieštiky na nechťovú kožtičku, fľaštička vínoočerveného laku na nechty a diaľkový ovládač na televíziu.

Potiahla nosom a zacítila potuchlinu. Moderné prvky starkej provizórnej obývačky sa k historickej stavbe nehodili. Steiny miestnosti pokrýval sokel z drevených panelov s ozdobným orechovým lemom. Aggie natiahla ruku a dotkla sa kvalitného dreva. Spomenula si, že starý dom sa jej odjakživa zdal nádherný. Hoci bol zaprášený a zanedbaný, pri troche láskyplnej starostlivosti by sa dal premeniť na okúzľujúci penzión alebo predat' vlastníkom, ktorí rozumejú klasickej kráse.

Ale teraz? Aggie obrátila pozornosť späť k starkej, ktorá si práve opatrne sadala do polohovacieho kresla. Teraz bol dom zrastený so starou ženou a čakal, kedy hodiny prestanú tikať. Kedy sa zastaví čas. Kým sa tak stane, starká sa postará o to, aby domu aj Aggie venovala dostatočné množstvo nezáujmu.

„Vzadu v záhrade som plela kvetinový záhon.“ Starká sa usadila v kresle a natiahla sa po vreckovku. Keď si vysiakala nos, zastrčila si ju do rukáva. Potom sa na Aggie zvedavo zahľadela. „No čo? Budeš tam len tak stáť?“

Aggie potlačila vzdych. Neustále si naprávala červenú bundu a teraz si pre zmenu potiahla jej lem. Prešla nabok, posunula starožitný ušiak s vyšúchaným zamatovým sedadlom zelenej farby bližšie k starkej a sadla si. Nohy si prekrížila v členkoch, ako ju to pred mnohými rokmi naučila práve starká. Takto sedávajú dámy. Neprekładajú si nohy ani nimi nekývu ako nejaká nedbanlivá uličnica. Prekrížia si členky, sukňu pritiahnu tesne k nohám a ruky zložia v lone.

Aggie to priznávala len nerada, ale naučené držanie tela sa jej často zišlo. Keď ešte predávala. Teda kým neprišla o licenciu. Aj o svoju kariéru.

Dokelu. Tá myšlienka sa jej neustále vracala a škodoradostne sa vysmievala z jej zlyhania.

„Takže nemáš prácu?“ Starká si zložila ruky do lona a pozorne si Aggie obzerala.

„Takže nemáš zlomenú stehennú kosť?“ odvrkla jej Aggie, ale potom si zahryzla do jazyka.

„Ach, tamto.“ Starká mávla rukou. „Čo má stará ženská robiť, keď potrebuje pomoc? Musí trochu preháňať. Ale pred pár týždňami, keď som išla hore schodmi, som si určite niečo natiahla.“

Starká sa tváрила tak žalostne, až si Aggie nedokázala pomôcť a inštinktívne sa jej na tvári usadil súcit. Hneď sa ho však zbavila. Nie. Veru nie! Starká klamala a podvodom ju prinútila prísť, prinútila ju plánovať si starostlivosť o polámanú starú matku pripútanú na lôžko.

Aggie sa zamrvila a uložila nohy vedľa seba.

Starká na ne na sekundu pozrela.

Veru tak. A práve som si preložila nohu cez nohu. Na dôvažok ňou Aggie párkrát pokývala.

Navzájom sa premeriavali.

Zelené oči v zostarnutej tvári.

Hnedé oči otca, ktorý odišiel, keď mala Aggie osem rokov.

Tvrdohlavé. Zanovité. Nezlomné.

„Po smrti svojej matky si neprišla.“ Starká nechodila okolo horúcej kaše.

„Nie.“ Aggie by zbytočne popierala čosi také očividné, nijako však svoje konanie nezdôvodnila. Aj tak nemala žiadny dôvod, jednoducho nechcela prísť.

Starkej to neušlo. Prižmúrila oči. „A teraz si sa o mňa zrazu prišla starať?“

„Tvrдила si, že máš zlomenú stehennú kosť.“

Starká nonšalantne mávla rukou. „Ale aj tak si tu.“

„Nateraz.“ Aggie odmerane prikývla a pramene rovných čiernych vlasov jej padli na plece.

Starká sa na ňu jemne usmiala a tvár sa jej premenila z prísnej na absolútne rozkošnú. Svoju krásu si veru uvedomovala. Aggie to na nej videla.

„Musíme si toho veľa povedať.“ Starká sa natiahla po lak na nechty na stolíku vedľa seba. „Keď si dokončím nechty, budem potrebovať tvoju pomoc.“

„Moju pomoc?“ Aggie sa len s ťažkosťami orientovala v povýšeneckom správaní svojej starej matky.

Starká zdvihla pohľad a oči sa im stretli. Aggie tentoraz zazrela, ako v starkiných čosi preblysko, hneď to však zmizlo v tieňoch jej dúhoviek.

„Presne tak. V záhrade leží telo. Musíme ho zakopať alebo čo, lebo ma nakoniec obvinia z vraždy a zavrú na doživotie s podmieňným prepustením po sto rokoch.“

3. KAPITOLA

Imogene

„Pustite ma za mojou sestrou!“ Imogene sa vymanila z policajtovho zovretia a predrala sa do kancelárie policajnej stanice. Opätky hnedých lodičiek jej klopkali na drevenej podlahe. Keď pochodovala k mohutnému policajtovi, odtisol sa od stola a vstal. Imogene cítila, ako ju sledujú oči niekoľkých policajtov.

Na stene ešte vždy visel vojnový plagát, na okrajoch trochu roztrhaný. Na okamih mala chuť naliehať, aby ho strhli dolu. To by však bola ďalšia bitka vo vojne, ktorá sa už skončila. Ona teraz bojovala vo svojej vlastnej.

„Slečna Graysonová...“ začal statný policajt.

„Prestaň na mňa skúšať slečnu Graysonovú, Chet.“ Imogene sa usadila na stôl a prehodila si nohu cez nohu. Ľavú ruku položila na zelenú knihu hlásení uprostred masívneho kusa nábytku a rozhodne si svojho staršieho brata premerala. „Chcem vidieť Hazel.“

Chet luskol prstami na chlapa za ňou. V očiach mu vzplanul zelený oheň, aký pravdepodobne žiaril v tvári aj jej. „Vravel som ti, že ju sem nemáš púšťať.“

Imogene na policajta vrhla pohľad. Úbohý Harold Pittman. Nechácala, ako sa z neho mohol stať strážca zákona. Bol zázrak, že prežil vojnu. Ten chlap mal odhodlanie ako zbité šteniatko.

„Hádam som ju nemal vyvliecť?“ skuvíňal Pittman na svoju obranu.

Keby Imogene tak zúfalo netúžila vidieť Hazel, uškrnula by sa nad ním. Bezočivo kývla na Pittmana bradou a potom zabodla pohľad do Cheta.

„Kde je?“ Dočerta aj s uplakaným hlasom. Chvenie ju vždy prezradilo. Imogene potlačila slzy. Zažmurkala, aby odohnala obraz, ktorý v to ráno videla. Vedela, že ho už *nikdy* v živote z hlavy nedostane.

Chet Pittmana odohnal mávnutím ruky a ostatní policajti v miestnosti sa zdvorilo tvárili, že sa vracajú k práci. Imogenin brat obišiel stôl. Bol od nej starší o celých päť rokov. Už teraz sa vyšvihol na miesto zástupcu šerifa a v práci sa mu darilo. Až dodnes. Dnes jej stál v ceste. Imogene sa nikto nesmel stavať do cesty a už vôbec nie vtedy, keď išlo o Hazel.

„Chet?“

Nežne chytil Imogene za rameno, pritiahol ju k sebe a donútil ju zliezť zo stola. Šaty sa jej zavlnili okolo lýtok v záplave červených kvetov.

„Poď so mnou, Genie.“

Imogene, spokojná, že konečne dostane, po čo prišla, kráčala za bratom cez krátku chodbu a čakala, kým neotvorí dvere. Rýchlym pohybom ju vtisol dovnútra a rozhodne za sebou zatvoril.

„Chet!“ Imogene zaťala zuby v neústupčivej grimase.

„Nie.“ Chet k nej pristúpil a položil jej ruky na plecía. „Nemôžeš ísť za Hazel.“

Imogene sa bratovi vykrútila zo zovretia. „Veru pôjdem. Musím! Nemôžeš mi v tom brániť!“

Chetove oči sa zaliali slzami. Hlas sa mu zlomil. „Je preč, Genie. Teraz je u koronera. Už jej nemôžeme nijako pomôcť. Ani ty jej nemôžeš nijako pomôcť.“

„Nie.“ Imogene pokrútila hlavou a z hrdla sa jej drali priškrtené námietky.

„Hazel zomrela.“

„Nie!“ Imogenina prudkosť sa akosi nehodila k tomu, ako sa jej podlamovali kolená. Usadila sa na stoličku odtiahnutú od dreveného stola. „Nezomrela.“

Lenže ona zomrela. Naozaj *zomrela!* Imogene ju videla – *našla* ju – ležať na zemi v jej podkrovnej izbe. Skrčenú kôpku v šatách pokropených červeňou. Podlahu, kaluž pod ňou a...

„Musím vidieť Hazel!“ Naliehavá potreba sa z nej vydrala v podobe dlhého stonu. Objala sa rukami a vrhla na brata zúfaly pohľad. „Ona nezomrela, Chet. Nezomrela. Zomrel ktosi iný. To nebola ona. Tá krv... nemôžem...“

Chet si čupol pred sestru. Modrú uniformu mal zvyčajne uhladenú a prítlačlivú, ale dnes sa mu pokrčila pri zostupe do jamy smútku a rodinnej hrôzy.

„Počúvaj ma. Sľubujem, že keď zistím, kto to Hazel urobil, dostane, čo si zaslúži. No dovtedy...“ Hlas sa mu zlomil a odkašlal si.

Imogene sa bratovi uprene zahľadela do očí. Videla v nich rovnaký trýznivý žiaľ, aký sa už-už chystal vyraziť dych aj jej. Rovnaké odporné vedomie, že Hazel nezomrela v pokoji, jej posledný nádyh nesprevádzala úľava. Iba strach. Iba zdesenie.

Musela vedieť pravdu.

„Trpela?“

V miestnosti sa rozhostilo ticho a Imogene inú odpoveď nepotrebovala.

Chet jej zakázal vrátiť sa domov, ale Imogene ho ignorovala. Vraj má dať farme učupenej asi kilometer a pol za Mill Creekom uprostred zvlnených kopcov a rozľahlých kukuričných polí nateraz pokoj. Dom uzavreli ako nejaké múzeum. Ale Imogene aj tak nikdy neposlúchala. Preto bola teraz tu, v temnote, v tieňoch Hazelinej smrti.

Rodičia sa uchýlili do tetinho domu v susedstve, kam si so sebou odniesli spomienky na svoje najmladšie dieťa, devätnásťročnú

Hazel. Úpenlivo Imogene prosili, aby išla aj ona, aby zostala pri nich. Ona však nedokázala hľadiť na zdrvenú matku a cítiť na sebe otcov utrúpený pohľad. Ani sekundu. Iba jej tým potvrdzovali, že Hazel zomrela. Pripomínali jej, že už je ich jedinou dcérou. Počas vojny dúfali, že takémuto smútku uniknú – a aj mu *unikli* –, ale teraz? Na jeden deň úplne stačilo, že sa musí vyrovnáť s obrazom Hazel pokrytej vlastnou krvou. Imogene sa usilovala ovládnuť vlastný žiaľ a nedokázala pritom bojovať aj so zármutkom rodičov.

Zvláštne však bolo, že hoci sa túžila vyhnúť rodičom, stále sa chcela vrátiť do ich domu. Zíval prázdnotou. Vyzeral opustene. Rovnako ako pred pár hodinami, keď sa Imogene vrátila zo salónu krásy, aby si vychutnala jedlo a večerné leňošenie na verande. Pár hodín po tom, ako robila trvalú manželke jedného z diakonov. Chemikálie na vlasy sa jej ešte stále držali na bielych šatách. Vzala si ich v taške domov, že si ich operie. Nedokázala zabudnúť, aké ticho vládlo v starom dome, keď doň vstúpila. Ako zavrzgali dvere so sieťkou, keď ich otvorila, a ako sa smiala na psovi, ktorý vyštartoval z prednej obývacej izby a vybehol von.

Keď sa vzduchom neniesla vôňa večere, Imogene začala tušiť, že čosi nie je v poriadku. Necítila pečeňovú sekanú, ba dokonca ani prenikavý zápach karfiolu, ktorý by sestra pripravovala ako prílohu k pečenému kurčaťu. K výhodám farmárskeho života patrilo, že posledných pár rokov im mäso na tanieri nechýbalo. Hoci viac by ju potešilo, keby si večer mohla dať šálku čerstvej kávy a nemusela znovu zalievať grunt z predchádzajúceho dňa.

S myšlienkou na nepríjemnosti prídellového systému Imogene zavolala na matku.

Aha, pravdaže, spomenula si Imogene. Vzala si auto a išla pozrieť sesternicu do susedného okresu. Vzápätí jej zišiel na um Hazelin sľub, že príde z práce v továrni na výrobu pušného prachu včas, aby stihla pripraviť večeru.

Zvedavosť ju zaviedla do jedálne. Stôl zíval prázdnotou. Rovnako aj kuchyňa. Rúra bola studená. Už si presne nepamätala, kedy sa jej začala v žalúdku tvoriť hrča. Či sa tak stalo, keď vyšla

na poschodie, nazrela do spálne a nikoho v nich nenašla alebo keď otvorila dvere na schody do podkrovia, kde ležala bokom od ostatných Hazelina jedinečná izba. Zvykla ju volať svojím „útočiskom“. Dokonalé miesto pre romantické dievča, ktoré snívalo o vojakoch v ďalekých krajinách, a keď prechádzali okolo, sladko sa na nich usmievalo, červenalo sa a klopiło oči.

„Hazel?“ zavolała Imogene.

Ozvena vlastných krokov, keď kráčala hore schodmi do podkrovia, jej znela v ušiach ešte celé hodiny. Vo vzduchu cítila zvláštny pach a nevedela ho zaradiť. Vtom akoby sa spomalil čas. Imogene preletela očami po podkrovnej izbe. Videla biely kovový rám postele. Úhľadne ustlanú prikrývku. Čosi ako fľkance červenej farby na tapete s jemnými ružičkami. Hazelinu truhlicu s výbavou, ktorá však nestála rovnobežne konča postele ako vždy, ale bola nakrivo zatlačená do miestnosti. Potom jej chodidlo. Ešte vždy mala oblečenú pančuchu a stredom nohy jej zozadu viedol švík; úplne rovno, presne ako ráno, keď si ju natahovala. A napokon Hazelino skrčené telo ležiace na boku...

Imogene na verande domu rýchlo zažmurkala a pokúšala sa ten obraz vyhnúť z mysle. Obklopovala ju tmavá noc. Chet netušil, že odišla zo stanice a bez meškania sa pešo vybrala domov. Aj keď si to mohol domyslieť. Imogene nikdy nepočúvala, nikdy nikoho neposlúchala, tak prečo s tým mala začínať práve teraz? Navyše ju čosi táhalo na toto príšerné miesto, ktoré kedysi predstavovalo bezpečný prístav a naplňali ho spomienky na detstvo v chudobnejšej farmárskej rodine počas ťažkých časov. Spomienky na to, ako iba päť rokov predtým posielala Chetovi a svojmu druhému bratovi Ivanovi vzdušné bozky, keď odchádzali do vojny. Ale vrátili sa domov! Tá radosť sa jej dnes zdala ako vzdialený sen. Zahmlil a umlčal ju závoj smrti. Hazelinej smrti.

Imogene sa načiahla za sieťkovými dverami a ony sa pod jej dotyk otvorili. Pánky ako vždy protestne zavýzgali a otlčený rám natretý na bielo chladil Imogene na končekoch prstov. Keď vošla do domu, akoby kráčala vo svojich šlapajach spreď

niekoľkých hodín. Zažala elektrické svetlá, ale vôbec sa jej nezдалo, že by rozohnali temnotu. Zachvátila ju nevoľnosť, preto sa oprela o stenu vedľa schodov vedúcich na poschodie. Inštinktívne zavrela oči, aby sa ukryla pred spomienkami, no privolala si tým len predstavu Hazel ležiacej v mláke krvi, rany na zátylku, na stenách červené šmuhy od...

Imogene sa zdvihol žalúdok. Pritisla si ruku na ústa a klesla na schod. Pokožku mala lepkavú a hoci od obeda nejedla, hrozilo, že sa povracia.

„Nie,“ zašepkala si Imogene do dlane a vzoprela sa nutkaniu vracať. „Vzchop sa, dievča.“ Vďaka hlasnému povzbudzovaniu pozbierala zdravý rozum a zhlboka dýchala. Keď nevoľnosť ustúpila, oprela sa rukou o stenu a vstala.

Kým civela na schody vedúce k Hazelinej izbe, vo vzduchu zavanuli ruže a ona spozornela.

„Hazel?“ Imogenin hlas sa chvel v temnote nad ňou. Na mieste, kde mala byť Hazel. Kde sa ešte stále držala jej vôňa. Lenže Hazel tu už nebola. Zostali len steny izby, kde sa kedysi cítila bezpečne. Kde sa zvinula do kľbka a čítala jednu knihu za druhou, snívala, že sa raz stane knihovničkou a zavesí na klinec šatku a pracovnú kombinézu z továrne.

Imogene si nevšímalá nostalgickú vôňu domova a Hazel. Vyšla hore schodmi, prešla okolo svojej izby a ku schodom do podkrovia. Zaváhala. Zdvihla pohľad k temnej izbe nad nimi. K miestu, kde ktosi vtrhol a pripravil Hazel o život. Ublížil jej sestru a navždy zničil dom a jeho spomienky. Zavraždil...

„Imogene?“

Zjojkla a na spodnom schode sa zvrtila. Srdce jej búchalo ako lokomotíva na koľajniciach a nepochybovala, že skupina Glenna Millera sa na jej rytmický tep strachu ani zďaleka nechytá. Stís-kala náhrdelník z falošných perál a pohľadom našla ustarostené oči Olivera Schneidera. V ich kútikoch sa mu zračili obavy a ona chvíľu uvažovala, či mu v nich vidí záblesk smútku.

„Vydesil si ma, Ollie,“ vydýchla Imogene a gúľala si jednu perlu medzi ukazovák a palcom. Snažila sa vyžarovať nenútenú

rozvahu, aby nevyzerala ako splašená dievčina, ktorá stojí na hrane pokoja a chystá sa prepadnúť hystérii.

Ollie jej venoval svoj typický krivý úsmev. Boli ním známi všetci chlapi Schneiderovcov. Všetci deviati. Ollie bol koľký? Šiesty? Imogene nevedela. A ani ju to nezaujímalo.

„Mala by si ísť domov,“ opáčil. Hlas mal chrapľavý a znelo v ňom čosi, čo nevedela zaradiť. Akoby to vedel. Akoby vedel, čo ráno videla. Vedel, že ten obraz jej vypálil na duši značku ako ciachovacie železo na kravskú kožu.

„Ja predsa som doma.“ Imogene sa snažila zjemniť nevrlosť v hlase, ale bolo neskoro.

Ollie si ju dlhú chvíľu obzeral. Modré oči mu hrali všetkými farbami. Mal ich jasné. Chápavé. „Nemusíš to znovu prežívať, Imogene.“

„O čom hovoríš?“ Pokúšala sa tváriť nevšímavo, ba dokonca zľahčovať. Aké má Ollie Schneider právo čokoľvek jej prikazovať? Nijaké. Bol to vojnový hrdina, ktorý tápal životom, a svet netušil, čo s ním ďalej robiť.

„Rob, čo chceš.“ Pokrčil plecami a strčil ruky do vreciek na montérkach. „Ak sa chceš ešte raz pozrieť, choď do toho.“

Imogene stisla pery v bezočivom víťazoslávnom úsmeve a otočila sa ku schodom do podkrovia. Jeden. Druhý. Tretí.

Za sebou nepočula nijaké kroky.

Znovu sa otočila.

Ollie stál pod schodmi a hľadel na ňu.

„Ty nejdeš?“ Dokelu! Keď už bol tu, nechcela tam ísť sama. Jeho prítomnosť spôsobila, že sa jej do zasneného tranzu predrala realita.

V podkroví živú Hazel nenájde.

Nenájde ju tam vôbec.

Nájde len odpornú, ohavnú scénu, ktorú už videla a pri pohľade na ňu sa jej už vydral z hrdla výkrik.

Imogene si nedokázala pomôcť. Na tvári sa jej určite mihlo zúfalstvo, lebo ho počula vo svojom hlase. „Prosím ťa, nenechávaj ma tam ísť samu.“

Možno za to mohla nestrážená chvíľa, v ktorej dala najavo zraniteľnosť.

Možno za to mohol zmysel pre povinnosť.

Imogene netušila prečo. Vedela len to, že keď Ollie Schneider kráčal nahor za ňou a na drevených schodoch sa ozýval dupot jeho pracovných topánok, pocítila chvíľkovú útechu.

[Kúpiť Ozveny medzi kameňmi na Martinuse](#)